

În grădina Ghetsemani

de Vasile Voiculescu

Iisus lupta cu soarta și nu primea paharul...
Căzut pe brânci în iarbă, se-mpotrivea întruna.
Curgeau sudori de sânge pe chipu-i alb ca varul
Și-amarnica-i strigare stârnea în slăvi furtuna.

O mână nendurată, ținând grozava cupă,
Se coboară-miindu-l și i-o ducea la gură...
Și-o sete uriașă stă sufletul să-i rupă...
Dar nu voia s-atingă infama băătură.

În apa ei verzuie jucau sterlici de miere
Și sub veninul groaznic simțea că e dulceată...
Dar fălcile-ncleștându-și, cu ultima putere
Bătându-se cu moartea, uitase de viață!

Deasupra fără tihnă, se frământau măslinii,
Păreau că vor să fugă din loc, să nu-l mai vadă...
Treceau bătaii de aripi prin vraștea grădinii
Și uliii de seară dau roate după pradă.

1. Încadrarea în context

Poezia „*În grădina Ghetsemani*” de Vasile Voiculescu face parte din volumul „*Pângă*”, publicat pentru prima dată în anul 1921.

Poezia se încadrează în **direcția tradiționalistă** prin tema de factură religioasă. Scriitorii tradiționaliști consideră că literatura trebuie să reflecte specificul etnic al unui popor, specific etnic dat de **istoria națională, folclor și componenta spirituală** a sufletului țărănesc.

2. Titlul

În cazul de față, titlul anticipează un topos cu semnificații simbolice. **În sens denotativ**, grădina este cadrul fizic al rugăciunii lui Iisus înainte ca acesta să fie arestat de soldații Imperiului Roman. **În sens conotativ**, grădina devine un spațiu al purificării lui Iisus de patimi, prin virtuți.

3. Teme

Tema dominantă a poeziei este **ruga lui Iisus** în grădina Ghetsemani, de pe Muntele Măslinilor. În poezia de factură religioasă a lui Voiculescu, imaginea lui Iisus este asociată cu **tema patimilor**, a suferințelor îndurate.

4. Secvențe poetice

Poezia este structurată pe patru strofe, primele trei descriind **planul realității interioare**, al trăirilor lui Iisus, iar ultima strofă prezintă **planul realității exterioare**, al cadrului natural.

4.1. Strofa I

Strofa I vorbește despre **natura duală** a lui Iisus, compusă din latura umană și cea divină. Strofa debutează cu ezitarea acestuia în fața destinului de crucificat, sugestive fiind verbele „*lupta*”, „*nu pri-mea*”, „*se-mpotrivea*”. „*Paharul*” este metafora care desemnează destinul prestabilit al lui Iisus, cel de crucificat.

Natura duală a lui Iisus este redată și printr-un contrast cromatic: epitetul „*sudori de sânge*” sugerează suferințele, teama de moarte, ezitățile care țin de **latura umană**; comparația „*chipu-i alb ca varul*” traduce depășirea temerilor, trimițând la **natura divină**.

Suferințele lui Iisus cresc în intensitate, întreaga natură părând a fi străbătută de o jale metafizică, așa cum reiese din versul „*Și amarnica-i strigare stârnea în slăvi furtuna*”.

4.2. Strofa a II-a

Strofa a II-a detaliază **conflictul interior** al lui Iisus, care oscilează între respingerea și acceptarea destinului de crucificat. Metafora „*O mână nendurată*” îl desemnează pe Dumnezeu Tatăl care își îndeamnă Fiul să accepte sacrificiul suprem. Dramatismul situației este sugerat de epitetul „*grozava cupă*”.

„*Setea uriașă*” care îl sfâșie pe Iisus este o metaforă care traduce necesitatea crucificării sale. Strofa a II-a se încheie cu rezistența la ispitire, sugerată de verbul la forma negativă „*nu voia s-atingă*”.

4.3. Strofa a III-a

Strofa a III-a redă conflictul interior al lui Iisus sub forma **jocului dintre aparență și esență**. **Aparent**, destinul de crucificat este unul înspăimântător, idee sugerată de metaforele „*apa [...] verzuie*” și „*veninul groaznic*”. **În esență**, acest sacrificiu este făcut cu un scop nobil, acela al mântuirii umanității de păcate, idee sugerată de metaforele „*sterlici de miere*” și „*dulceață*”.

Strofa a III-a se încheie cu soluționarea conflictului interior care presupune acceptarea crucificării, așa cum reiese din versul „*Bătându-se cu moartea, uitase de viață!*”.

4.4. Strofa a IV-a

Strofa a IV-a descrie cadrul natural care preia trăirile lui Iisus. Acest transfer de stări este redat stilistic cu ajutorul personificărilor „*se frământau măslinii*”, „*Păreau că vor să fugă din loc*”. Epitetul metaforic „*bătăi de aripi*” sugerează prezența îngerilor care, în acest context, pot fi interpretați ca îngeri ai mântuirii, sau ca îngeri ai morții. Ulii sunt păsări de pradă care anticipează sfârșitul, moartea.

5. Concluzie

În concluzie, textul lui Vasile Voiculescu este reprezentativ pentru tradiționalismul interbelic prin tematica de inspirație religioasă.